

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 291. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788145520/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

på Deres ven? De tror ikke hvor meget jeg tænker på Dem; men det er endeligt ikke nyt. —

d. 25. mts. 1837.

Deres hengivneste
Henr. Hertz]

Man vil vanskeligt kunne forestille sig den virkning, dette stykke gjorde ved sin første opførelse. Under hele den mesterlige første akt havde tilskuerne forholdt sig i spændt tavshed, men efter at tæppet var faldet, udbrød der en sand jubel, og en tummel, en konverseren lød i tilskuersalen, hvor enhver følte trang til at give sin forbavselse og beundring luft i ord; og man kan gerne sige, at stykkets lykke allerede var gjort og udfaldet uomtvisteligt. Når guderne har været tilstede ved et digterværks fødsel, da følger de det til slutningen af sin bane; thi forunderligt er det at lægge mærke til, hvorledes da det mindste med det største følger sig til held for et sådant arbejde. [Rung var aldrig heldigere end i sin komposition til »Svend Dyrings hus«.] Alle rollerne var opfattet af skuespillerne på den heldigste måde. Fru Holst gengav Regisse, således som vist næppe nogen efter hende vil kunne gengive denne yndige, kvindelige skikkelse. Så længe man erindrer hende, kan ingen anden skuespillerinde gøre virkning heri, det er umuligt; thi det kan gå med en rolle som med et virkeligt menneske: ingen anden kan sættes i dets sted og blive den samme; og hun fremstillede ikke Regisse, hun var Regisse, — hvor dette kan siges, er det den største ros for en skuespillerinde. Fru Nielsen reciterede Helvigs replikker med al den inderlighed, der var hende egen. Den sidste gang hun viser sig, i stykkets slutningsscene — det svageste punkt forresten i hele stykket —, udtalte hun sine replikker med en sådan fylde af toner fra det menneskelige bryst, at disse toner endnu i dette øjeblik, da jeg nedskriver dette, klinger for min fantasi og mit øre. Alle de øvrige roller blev mere eller mindre fortræffeligt udført, og ingen forstyrrede det hele ypperlige ensemble. Stykket gik atter og atter over scenen, og alle ville se »Svend Dyrings hus«.

En aften, da min kære jomfru Jørgensen og jeg sad i påklædningsværelser og iførte os vore kostumer, faldt talen på den glade jul, som nu nærmede sig. Hun fortalte mig da, hvor lykkelig hendes barndom var hengået, og hvilke glæder hun, især i julen, hav-